

At elske er at leve

Dan Turèll om forelskelser

Det nytter ikke at nægte det: Der er kun en ting der for alvor gør verden værd at leve i, og det er at elske. At elske eller være forelsket, der er ingen grund til at skelne lige i denne forbindelse.

For det første er det for de fleste mennesker det enestående sker, at de tænker på andre — i hvert fald en anden — end sig selv. At være forelsket vil sige at vågne om morgenen og ikke begynde at snakke med sig selv, men rette øjnene mod den anden pude og straks spørge om du har sovet godt, om du har drømt noget (enhver af dine drømme får enorm betydning) — og måske, hvis det er en af den slags morgener (og det er de fleste hvis man er virkelig forelsket) lige rulle sig en gang til rundt i hinandens kroppe som om man tog et bad. At være forelsket er at springe ud af sengen og spørge hvad du kunne tænke dig til morgenmad — og så måske alligevel gå ned på gaden efter noget andet man pludselig ser og straks tænker, du ville være gladede for, hvis du havde tænkt på det — og så få ret.

At være forelsket er at være klar over, som et fysisk faktum i hver eneste fiber af kroppen, at din orgasme er min orgasme. Og mere end det: At være forelsket er at gøre verden til en stor orgasme, en orgasme der til og med omfatter træerne og de syngende fugle og

solen — og ikke mindre stenbroen eller de intetanende folk der går forbi med mapper og tasker og indkøbsnet nede på gaden og ikke kan være klar over, at heroppe fra står vi og ser ned på dem indhyllet i orgasme-tåger i alle regnbuens farver.

At være forelsket er at se tingene ganske anderledes klart, fordi man bare ser så meget og bedre med fire øjne end bare to, og fordi det bliver så vigtigt for en også at se gennem dine øjne — dine spændende, spillende, sprudlende øjne. Som om du, når du er forelsket, bliver klar over hvor stor verden egentlig er, hvor fuld af muligheder — og måske så samtidig bliver lidt bange, for kan den mon blive ved med det? Er det ikke for meget? Siger det ikke pludselig paff! blam! whap! — og så bliver strålende orange skiden grå og musikken forsvinder og du sidder der som Askepot der har tabt sin ene dansesko på vej ud fra den nu hævdede fortryllelse?

At være forelsket er en frydefuld og pinefuld tilstand — pinefuld netop i kraft af sin uafviselige intensitet. 'Menneskeheden kan ikke klare ret megen virkelighed', 'Mankind cannot bear too much reality' sagde kloge gamle T. S. Eliot, og han havde ret. Den forelskede bliver uhyggeligt præcist klar over hvor lille den hidtidige virkelighed altså var, hvor mange ting der blev totalt overset så sent som i går. Hver dag sine elektriske chok i øjnene, hver dag sin heftige henrykkelse i huden, hver dag sine overrumplende opdagel-

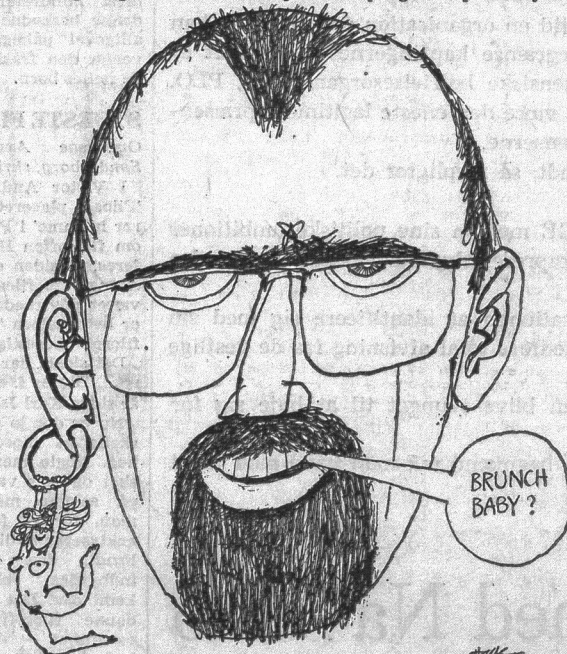
ser.

Pludselig opdager man at alle sangene handler om en og ens forhold. Alle sangene, Così Fan Tutte, hvad enten det så er 'Strangers In The Night' eller 'Rør Ved Mig' eller 'I Get A Kick Out Of You'. Pludselig går man ned ad gaden højt syngende gamle Beatles-melodier — She Loves You, Yeah, Yeah, Yeah, Yeah — og først når de øvrige fodgængere stirrer undrende på en er det man blir klar over at man skræler 'Can't Buy Me Love' for fuld hals i Købmagergade. Pludselig begynder man på uforudsigelige tidspunkter af døgnet at le højt uden påviselig grund fordi det bare er for meget.

Sådan er det at være forelsket. Verden drejer rundt som den afsindige ballongynge den er, den kører sine kvintcirkler og kunstbaner og kvadriller igennem, og man bliver oplagt og modtagelig som aldrig før — og taknemlig imod den som aldrig før. Og stik imod hvad mange tror, så medfører det at man elsker en anden som regel også at man elsker andre mere, og i samme postgang sig selv.

At elske er det eneste der er livet værd og giver livet mening. De gamle japanere sagde, når de tog afsked med hinanden, ikke bare ting som 'God dag' eller 'Hav det godt'. De sagde noget der på europæisk sprog ville hedde: 'Elsk godt', eller som en beat-sang siger: 'Good Lovin'.

Jeg ønsker enhver det samme, i dag som i morgen. Og som alle andre vil jeg hurtigt kunne se eller sanse, hvem det p. t. er lykkedes for.

Tegning Poul Holck